

SEKLET

N:r 1 Årg. 12 • Lösnummer kr. 1:50 inkl. oms. • 1965

ATLANTIS

Myt eller verklighet

I detta och ett kommande nr av SEKLET fortsätta vi den i nr 1 1964 påbörjade berättelsen om Atlantis.

Under åren 1927—1936, företog Chicagos orientaliska institut en serie utgrävningar i Medinet Habu i Egypten. Därvid kunde de just frilägga Ramses III:s palatstempel ur ökensanden och fann där ett överväldigande antal av såväl inskrifter och bilder inhuggna på väggytorna, som ett stort antal papyrusrullar. Mängden av textmaterial har gjort det omöjligt att förr än för kort tid sedan utge tolkningen av dessa inskrifter och rullar, vilket emellertid resulterat i tolv stora volymer på engelska. Utom det som ännu kunde tolkas, 10 000 kvm vägginskrifter, var 20 000 kvm numera omöjliga att tolka p. g. a. att väder och vind nästan utplånat text och bilder. Fyndet är trots detta det viktigaste som gjorts från denna tid.

Vad som gör upptäckten så intressant för oss är emellertid att de tolkade inskrifterna just berättar samma historia som den gamle prästen på sin tid berättade för Solon och visade i skrift på tempelväggen. Det är m. a. o. samma inskrifter, som Solon en gång såg, som vi nu kan ta del av. Solon har alltså dokumenterat sig som ett sanningsvittne. Inskrifterna på och i detta tempel berättar nämligen om Ramses III:s kamp mot de anfallande nordfolken.

Men de berättar också om varför dessa folk var på vandring: väldiga katastrofer, översvämningar, jordbävningar, hetta, torka hemsökte hela världen. Och, som det heter i inskrifterna "därigenom tvingades folket på öarna och vid världshavet i det fjärran norden att utvandra".

Både till lands och sjöss nådde de småningom Egypten men blev där besegrade. De kom från "den nionde bågen" där den längsta dagen varar 17 timmar, heter det vidare. Detta betyder en ort mellan 52:a och 57:e breddgraden vilket är en sensationell upplysning eftersom detta skulle betyda att dessa nordfolk ursprungligen skulle ha kommit från Norra Tyskland och Skandinavien södra delar. De avbildningar som finns i templet och som är färglagda visar också typiskt nordiska drag hos dessa "nordmän". De har ljus hudfärg, blå ögon, ljusblont hår, de har bl. a. hjälmar med horn, runda sköldar och deras fartyg har bogar som vikingaskepp.

En tysk amatörarkeolog Spanuth, som egentligen är präst, har länge intresserat sig för Atlantisproblemet och sina re-

sultat från den forskning han bedrivit inom detta område under många år, publicerade han 1953 i en bok som väckte stort uppseende och åstadkom mycken oro i den vetenskapliga världen. Boken hette "Das enträtselte Atlantis" (Den lösta Atlantisgåtan) och han påstod i denna bok att Platons berättelse återgav en historisk verklighet men att den kontinent som Platon avsett då han talade om Atlantis ej legat nere vid Gibraltar utan istället, i varje fall då det gällde kärnlandet i Atlantis-komplexet, funnits uppe i trakten av tyska Nordsjökusten, Helgoland och Jylland, de danska öarna och Skåne.

Kritiken mot hypotesen mötte han med stor skicklighet och när senare de nyssnämnda egyptiska inskrifterna offentliggjordes, fann han i dessa en bekräftelse på sina egna teorier. Han har med hjälp av tyska marinen upprepade gånger gjort dykarundersökningar öster om Helgoland och anser sig också där ha kunnat konstatera rester av ruiner och lämningar av det Atlantiska rikets medelpunkt på kungaön som Platon kallar Basileia.

Spanuth har aviserat en ny större bok som inom kort skall utges och där man kan vänta sig en redovisning även av hans dykarundersökningar. Till historien

Forts. sid 2

"Djävulens kök"

Det är ingen vacker titel, som vi se här ovan. Men det är nu så, att det finns mycket som är motsatsen till vackert i denna värld. En viktigare fråga är, om titeln anger ett verkligt förhållande. Ordet djävul är bildat av ett grekiskt ord, "diabolos", som betyder förtalare eller anklagare, dvs en mot människan fientlig makt, som anklagar henne inför Gud för att få henne dömd.

Således kan den makten själv förskapa sig till en ljusets ängel för att därigenom kunna skada andra. Ja, ett djävulskt sinne betyder just det, att äga viljan att skada utan annan grund än just den onda viljan. Det är det diaboliska. Och det förhållandet är alls inte sällsynt här i världen, det skadelystna. Det behövs inte mer än att en människa avundas en annan, så kan hämndetankar och skadelystnad vara framme.

På vad sätt ha vi nu det diaboliska i den titel som vi sett här ovan? Det är titeln på en bok av Günther Schwab, en fortsättning i anslutning till den genom Seklet kända "Djävulsdansen". I denna bok uppträda i romanens form ett antal fördärvande makter, "djävlar", som redogöra inför sin herre, vad de utträttat var och en för att förgöra människosläktet. Boken "Djävulens Kök" är en redogörelse i anslutning till den förra.

Att utge den senare på svenska skulle vara hopplöst. I Tyskland anställ-

det ett tryckfrihetsåtal mot förlaget av sockerbolagen. Författaren hade gjort några uppgifter om sockertillverkningen, vilka kunde skada deras lovliga hantering, påstods det. Hur processen avlöpte är mig okänt. Förmodligen blev boken indragen. Det kunde ju ha blivit fler som avslöjats.

Bokens titel anger dess innehåll. Man får veta hur vår föda tillverkas och vad den innehåller. När man läst boken så finner man, att det är verkligen en redogörelse om vår föda. Nyss läste jag en motsvarande från Amerika. Den hade titeln "Vårt dagliga gift!" Vid jämförelse så säger den tyska långt mer.

Man kan ej säga att den har samma allmänna intresse som "Djävulsdansen". För så vitt man inte vill i detaljer taga del av hur vår dagliga föda är beskaffad. Vilken effekt skriften gjort i Tyskland känner jag ej, men troligen är den stoppad. Den har en väsentlig annan natur än den förra boken. Den är mera i detaljer redogörande, mindre romantisk, men desto mera saklig.

Vi får nöja oss med ett litet prov av vad som boken kan ha att meddela. De som läst "Djävulsdansen" känna igen de uppträdande personerna. Azo redogör inför sin herre hur han skött sitt fögderi att förfalska, förgifta, förstöra. Nu gäller det oljan:

"Även här har jag berett åt förfalskningen och bedrägeriet en bred och bekväm väg. Den konstlat färgade och aromatiserade paraffinolja anger jag som hasselnötsolja, ja, jag smugglar t. o. m. in mineralolja, som förstör vitamin A i kroppen. Intressant är det att medelhavsländerna exporterar mer olivolja än som kan växa där. Vet Ni hur jag kan göra det?" — Azo gav till ett gapskratt, så att chefen slog upp ögonen och såg undrande på honom. "Jo, det beror därpå", fortfor giftdjävulen, "att jag skickar dit oerhörda mängder av bomullsolja från Amerika, som genom kemisk behandling omskolas till olivolja. Etc".

Där har vi fått en liten inblick i ett stort problem, som är förborgat för vår insyn, nämligen beträffande oljan. Varifrån kommer all olja? T. ex. den olja, varmed all ost indränkes. Den paraffin, varmed dadlar, russin o. s. v. är indränt? — Är paraffinet lämpligt som hölje kring en stor del av våra livsmedel? Jag bara frågar. Man måste väl lita till att "Folkhälsoinstitutet" fullgör vad som det anser vara sin plikt, och att våra riksdagsmän vakar över allmänhetens välfärd och intressen. De bör ju allamans ha möjligheter till insyn!

V. V.

Aftonrodnad och morgonbrand

Någon har sagt att vad som idag kallas vidskepelse kommer att bli morgondagens vetenskap. Man vill gärna hoppas att detta uttalande skulle visa sig vara en sann profetia då man läser en nyutkommen bok "Aftonrodnad och Morgonbrand" — på gränsen mellan tidevarven". Författare är den utröttlige kämpen för en verklig, sann människokunskap, kyrkoherde Viktor Vallberg, en man vars vetande skulle kunna fylla hela bibliotek, ett vetande som dock ännu är okänt för den stora mängden av människor.

Varför? Jo, det inrymmer till större delen ej inom den trånga ram som dagens "vetenskap" dragit upp som en gräns för vad som anses som verklighet eller som sanning. Så är det också med mycket av innehållet i denna nya Vallbergs-bok.

Författaren säger också själv i inledningen: "Somligt av det efterföljande består av fördömt katteri inför nutidens trånga materialistiska syn, men dessa

kätterier komma utan tvivel att återupptäckas och erkännas som sanna verkligheter av vetenskapsmän även i Sverige".

Boken är en utomordentlig antologi över böcker och verk som få människor vet om att de finns, men som innehåller livsviktiga sanningar för människans både fysiska och andliga existensform. Den är vidare en utförlig och saklig redogörelse för olika psykologiska aspekter på människan, där inte minst den frenologiska psykologien behandlas med den eminenta sakkunskap som författaren själv är i besittning av inom detta, annars så okända, område inom människokunskapens vida fält.

Författarens stora insats inom pendelforskningens område återspeglas i avsnittet om pendelns möjligheter som oöverträffat instrument då det gäller att indikera den eteriska strålningen, avslöja förfalskningar inom konsten, litteraturen och — religionen. Med in-

Forts. sid 2

Atlantis . . .

hör att skallet mot honom efterhand har tystnat och att man börjat bemöta hans framställning med respekt.

Om man nu emellertid tar sig tid att läsa igenom den ganska rikhaltiga Atlantislitteratur som redan fanns före Spanuths bok, finner man att andra före honom ansett sig finna bevis för att Atlantis legat på andra platser, rätt skilda i rummet från den position han anger, nämligen dels ute i Atlanten i närheten av Azorerna och Kanarieöarna (vilket ju bäst överensstämmer med den ursprungliga positionsangivelsen hos Solon) dels utanför Väst-Afrikas kust.

Alla hypoteserna har tydligen lika mycket fog för sig och så kan man börja fundera över om ej Atlantis i verkligheten var så stort att det fanns såväl i närheten av Väst-Afrika som uppe vid Helgoland, alltså var en hel kontinent. Vidare anser somliga forskare att Atlantis — som också tydligt anges hos Platon — haft en mycket hög kultur, ja att den varit moderkulturen, inte bara för Europa, utan för Egypten och Mellan-Amerika. En av de första som förfäktar den åsikten är I. Donelly som i sin år 1882 utgivna bok "Atlantis — The Antediluvian World" ("Atlantis — världen före syndafloden"), dels pekar på att Platon skriver att "ön (Atlantis) var större än Libyen och Främre Asien tillsammans och andra öar kunde nås från den, och från dessa öar kunde man nå den motsatta kontinenten (Amerika alltså) vilken omgiver den verkliga oceanen", dels framlägger en rad bevis för sin åsikt att Atlantis hade en hög kultur som var tidigare än Egyptens.

De äldsta kulturerna i Egypten, Mexico, Yucatan, Peru och Mississippidalen är enligt Donelly dotterkulturer till Atlantiskulturen. Märkligt är ju att Heyerdahl i sin Kon-Tiki-bok påvisar att Inka-folket, då det på 500-talet trängde fram till och erövrade området kring Titicaca-sjön, då fördrev ett där boende kulturfolk som hade vit hudfärg, rött hår och långt skägg.

Detta folk flydde över havet till Polynesian på stora flottor säger Heyerdahl, och tog sin kultur med sig dit. De jättestora stenstatyerna vid Titicaca-sjön, på Påskön och på Marquesas-sjöarna skulle alltså ha utförts av samma forntidsfolk, som härigenom fram till vår tid bevarat ett minne av den avlägsna Atlantiskulturen. Donelly anser vidare att bronsen upptäcktes av Atlantisfolket och att den överflödande rikedomerna på bronsföremål i Skandinavien och England är ett bevis härpå. Om — som sagt — dessa bronsers ursprungligen importerats från Medelhavsländerna borde sådana fynd givetvis vara rikligast där men så är inte fallet, utan istället har t. ex. Danmark vida mer av sådana fynd.

Donelly anser att Atlantis befolkades av ett mäktigt sjöfarande folk med hög kultur, som hade sina kolonier både på båda sidor om Atlanten och i Medelhavsområdet. Han säger vidare att den väldiga Stonehengegruppen i England av jättestora stenar med överliggare som fortfarande trotsar alla vetenskapliga försök till ursprungsbestämning, kan ha byggts av Atlantiderna och

att vi i nordamerikanska och engelska ortsnamn ännu har rester av det atlantiska språket.

En annan forskare som ägnat Atlantisproblemet stort intresse är den berömda tyske etnologen Leo Frobenius (1873—1938) som under 12 stora forskningsfärder till Afrika och angränsande asiatiska områden samlade ett väldigt vetenskapligt material om gångna kulturer i dessa områden. Han var orsak till att Atlantisdiskussionen, som småningom åter avstannat efter det Donellys hypoteser blivit vederbörligen vetenskapligen avrättade, nu på nytt häftigt blossade upp sedan Frobenius år 1910 framkastat påståendet att Atlantisberättelsen hos Platon ej var fabel utan de sista minnena av en förgrekisk kultur som haft sitt fäste på Väst-Afrikas kust, men som haft sina utlöpare över hela Medelhavsområdet.

Frobenius har i band 10 av sitt stora verk "Atlantis — Volksmärchen und Volksdichtungen Afrikas" (Atlantis — Afrikas folkdiktning och folksagor) med tysk grundlighet gått till botten med sin uppgift att via dåvarande sagor, sägner, dikter och kultiska bruk, samt utifrån konst- och bruksföremålen utseende, spåra den ursprungliga höga kultur som en gång fanns före en invasion av dels lägre stående folkkraser i detta område, dels före den förstörelse som de vita slavjägarna och deras koloniserande efterföljare lät övergå dessa gamla kulturområden. Han fann också övertygande bevis för sin hypotes om att en gång i en avlägsen forntid hade på denna kuststräcka en hög kultur vandrat in (från havet!) och där satt så djupa spår, att trots årtusenden av omvandlingar, förstörelse och annan påverkan, ändå tydliga tecken finnas kvar i sådan mängd att inget tvivel längre kan råda om denna forntidskulturs faktiska existens.

Intressanta är Frobenius konstateranden av följande: ingenstans i hela Afrika utom i detta kustområde har Solen manlig och Månen kvinnlig karaktär, endast i detta område finns de tre heliga symbolerna handen, den åttabladdiga rosetten och svastikan (hakkorset). Likaså tyder de kultiska minnen som ännu om än vanställda, finnes kvar på minnen av en hög religion, vida skild från de primitiva folkens religiösa föreställningar.

Hos det folk som ännu delvis finns kvar i detta område, trots slavtransporternas väldiga åderlåtning, det s. k. jorubafolket, fann Frobenius karaktärsdrag som ej hör hemma hos något negerfolk, och han tvingas dra slutsatsen att, även om man måste räkna med en omfattande rasblandning som utplånat det mesta av karaktären hos detta folk, så har vi dock här att räkna med avkomlingarna av de ursprungliga invandrande kulturbärarna. Detta folk är, säger Frobenius, himmelsvitt högstående över de andra folken i Väst-Afrika, de är skickliga, kloka, livliga, sluga, och liknar i sin slughet och sitt stora kunnande Europas gamla kloka bönder.

Typiskt för dem är deras förmåga att skapa städer, och de första europeer som upptäckte detta land, kunde ej nog hänfört skildra de vackra städer de sett därnere, med deras raka breda gator

Aftonrodnad . . .

trängande bevisföring redogör han för Nya Testamentets uppkomst och avslöjar försök till förfälskningar och bortförklaringar av dettas verkliga ålder och ursprung.

Framförallt är detta dock en bok om människan, hennes dualistiska natur, hennes egendomliga ställning som en del av världssalltet, kosmos, och ändå samtidigt en personlighet. Framförallt en personlighet, som visserligen såsom kroppslig varelse är beroende av krafterna i detta omgivande världssallt, solar, planeter, strålning från jord, vatten, andra varelser — men samtidigt andevarelse, och såsom sådan predistinerad till något högre än att blott kastas som ett rö för vinden av operonliga, komiska "makter".

Utomordentligt intressant är här författarens pendelanalys av människans olika sfärer och hur hon under tidernas lopp söker sig uppåt uppför tankens stegar, över symbolernas, allegoriernas repstegar, liknelsernas mera reella hjälpmedel — upptäckta av Kristus — allt för att försöka nå fram till personlighetens värld. Hon längtar ut från materiens värld — som om den var ett fängelse — ut till ett annat livstillstånd, ett högre andligt tillstånd.

Hennes tragik är dock att hon är bunden vid materien, hon kan ej själv komma ut ur den. Endast genom ett ingripande utifrån, ett gudomligt ingripande kan människan frigöras.

Fashinerande är avsnittet som berättar om de olika mänskliga strävandena att tränga ut över gränsen till en högre tillvaro och om alla de fenomen som visar på en värld bortom materiens värld. Dessa s. k. parapsykiska fenomen analyserar författaren med hans sedvanliga klara bedömningsförmåga, fjärran från den godtrogenhet och "svärmareanda" som man tyvärr ofta träffar på i kretsar som ägnar sig åt ockultism och liknande områden.

Samma gäller hans behandling av reinkarnationsproblemet.

På samma sätt behandlar han andra stora frågor: Kan människan finna Gud? Kroppens uppståndelse. Den stora världsgåtan, och mycket, mycket annat som man aldrig finner i dagens litteratur, men som aldrig upphör att oroa människans sinne därför att det hör till livets viktigaste frågor.

Men denna i sanning stora bok, trots det lilla formatet, är också en lärobok. En vägledning, som man förgäves söker på andra vägar och i andra sammanhang.

Det är som att fatta en varm fast hand på en gammal erfaren vän, som sett det mesta, upplevat det mesta av det som möter en människa i denna tillvaro — men som också, liksom från ett högt vaktorn spanat ut över gränserna till andra länder, ett vaktorn placerat "på gränsen mellan tidevarven"

kantade med palmer, de ståtliga husen, de vackra invånarna med deras eleganta kläder, plyschmantlar och konstverk. Frobenius fann storslagna ruiner som vittnade om gången storhet och folket självt var på visst sätt en storslagen ruin.

O. A.

men också på gränsen mellan olika tillvaroformer, och gå vid denne gamle väns trygga hand, tvärs igenom det både själsliga och materiella kaos och virrvarr som uppfyller vår tid, mot målet.

Låt mig sluta denna anmälan med att citera ur bokens avslutning: "Den främsta uppgiften för denna lilla bok är att uppvisa grunder för det sanna människovärdet. Det verkliga människovärdet ligger i människans andliga natur som under den jordiska livsformen har till sin uppgift att råda över den lekamliga naturen och själv utbildas för en högre tillvaro i en ny andlig form, då det jordiska "tälthuset" avlägges såsom en förbrukad tillfällig bostad. Vårt verkliga jag tillhör en värld med andra vibrationstal. — Till denna värld skola vi alla gå, och det nya livet är en fortsättning av detta, allt efter det nuvarandes art. Och i det nästa ha vi att räkna med en redogörelse för det liv vi leva här på jorden, en redogörelse, som också ger sig till känna i det tillstånd i vilket vi komma att tillbringa den fortsatta tillvaron. Att redan här i livet börja det tillkommande i tron och andegemenskap tillhör den kristna kallelsen. Först när vi fatta varandra och oss själva som personer med högre uppgifter än blott detta vårt vardagliga lekamliga liv, endast då, först då, få vi hänsyn och förståelse för varandra. . ."

O. Alexandersson

V. Vallberg: Aftonrodnad och morgonbrand — Litteraturförlaget — 6:50.

Kolonisation

I.

"Avvittringen" i Norrland.

De trakter, som obbyggda ligga, höra Gud, Konungen och ingen annan till, så ljud en gång Gustav Vasas nationalekonomiska, alldeles ovetenskapliga tänkande. — Men det kom andra tider, då det vetenskapliga tänkandet bröt in även på detta område.

Mot slutet av 1700-talet gick över den civiliserade världen ett vetenskapligt nationalekonomiskt system enligt en bestämd princip. Grundläggaren av detta system hette Adam Smith, grundare av Liberalismen. Enligt denna skall inga restriktioner göras från samhällets sida med avseende på egendom, affärer, köpenskap. Det bästa välbefinnande, den bästa lyckan för alla kommer till stånd, där den största frihet råder med avseende på de enskildes rättigheter. — Några årtionden därefter fram på 1800-talet framkom ur samma krets ett alldeles motsatt system av ekonomiskt tänkande. Enligt detta, Marx, skulle de enskilde inte äga någon som helst egendom av väsentligt värde: Jord, skog, fabriker, banker, handel osv, allt skulle vara "allas egendom", dvs statens.

Vid slutet av århundradet kom åter en ny ekonomisk riktlinje. Amerikanen Henry George skrev en skickligt författad bok, "Progress and Poverty". Den innehöll riktlinjerna för jordvärdesbeskattningen och mervärdesbeskatt-

Forts. sid 3

ningen. Genom införandet av detta skattesystem, menade han, skulle alla andra skatter försvinna. Att denna profetia var fel, har den nutida erfarenheten mer än väl bekräftat.

Emellertid skall vi här se vad verkan som Adam Smiths vetenskap hade i vårt land. I de trakter som enligt Gustaf Vasa tillhörde endast staten, hade folk fått bosätta sig som nybyggare utan någon bestämmelse från myndigheter eller någon systematisk ordning. Då nu den liberala politiken gått in i det politiska tänkandet som en princip, så gällde det för staten att bli av med sin egen dom och överlåta den till de enskilda. Det blev med avseende på de obbyggda trakterna att överflytta äganderätten till de enskilda. Och så skedde fram på 1800-talet den s. k. "avvittringen", dvs. staten skänkte till nybyggarna den jord, som de uppodlat, samt därtill ouppodlad mark för vidare odling samt skogsområden. Det fanns vidder av jord i Norrland, särskilt i de områden, om vilka Tegnér ännu 1811 skrev: "Där lappen flyttar kring sin frihet och sin jord."

Här fick nybyggarna stora skänker, för tillfället till synes värdelösa. Men det kom en tid, då de fingo värde. Då skulle det visa sig vilken ödesdiger nationalekonomi, som i sina verkningar gått fram över de obbyggda trakterna. Hade de Adam Smithska teorierna kunnat stoppas för 120 år sen, så hade Norrland kunnat räddas. Därom i det följande.

Homeopatin

IV

De nödvändigaste medlen

I det föregående är redogjort för Arnica. Vi skulle i fortsättningen tala om Aconitum, Belladonna, Bryonia och Rhus tox.

ACONITUM är det förnämsta febermedlet. Bör därför alltid finnas till hands. Vid feber på grund av förkylning, vid halsfluss, influenaa, reumatiska symptom. Vid hjärklappning. Man tar 5—6 piller var halvtimma eller vid svårare symptom oftare under ett par tre timmar, sedan längre mellanrum. Vanligen somnar den sjuke efter bara ett par tre intagningar.

Hur överlägsen verkan detta medel kan ha vill jag visa genom ett exempel. En av mina grannar, som fnyste åt homeopati, hade fått en svår influensa, fick medicin från läkare. Denna hjälpte ej, fick ny ordination av en annan läkare släkting, och där fanns säkerligen tro hos den sjuke. Men inte ens släktingen kunde hjälpa.

Ätminstone i ena fallet var det salicyl, troligen även i det andra.

Men nöden har ingen lag. I sju dagar hade grannen haft feber, ej sovit på, som han sade, på fem dygn. Han hade nämligen sänt bud på mig och måste nu försöka homeopatin.

Jag tog med några piller Aconitum, lade dem i ett glas vatten, satt kvar tills de hade smält, föreskrev att intaga vattnet klunkvis under en timmas tid.

Efter någon timma insomnade han på torsdagskvällen, sov till fredagsmorgonen, var på söndagen med vid gudstjänsten, åkte på tisdagen 5 mil cykel, förklarade att det hade skett ett verkligt under.

Någon månad därefter sutto vi, ett par utom vi två och samtalade om homeopatin. Efter en stund lade även han sig i talet och yttrade: "Inte för att jag har någon erfarenhet, men så mycket har man väl hört att det måste vara något med den".

BELLADONNA. Detta är ett annat febermedel, men symptomen äro blossande hett huvud med yrande, spända ådror, där hjärninflammationer av olika slag kunna befaras. Kinderna blossande röda.

BRYONIA. Särskilt vid lunginflammation i växel med Aconitum, framför allt den högra lungan. (Den vänstra Phosphor). Medel vid reumatiska åkommor, särskilt reumatisk feber och ledgångsreumatism jämte Aconitum. — I allmänhet låga potenser.

RHUS TOX. Detta är det förnämsta medlet mot olika slag av reumatism. I växel med Acon. vid influensa. Under den "spanska sjukan" 1919—21 gjorde dessa medel under där de kommo till användning, enligt erfarenhet av doktor S e l l é n och även vad jag erfor.

Många hundra inom min församling erhöilo dessa medel. Ingen av dem, som ej samtidigt hade annan sjukdom eller svaghet dog. 5 av 3.000 dogo. Av dessa två havande kvinnor, en av dem tog hom. på kvällen, sökte läkare andra dagen, den andra sökte först läkare, tog hom. några få timmar före döden.

En ung kvinna, som dog, hade nyss genomgått en kur för syfilis. De två andra hade ej hunnit taga någon medicin. I tvenne grannsocknar med ungefär samma befolkningstal dogo minst 30 i vardera.

I huru många fall ordination av Salicylsyra framkallade lunginflammation under den spanska sjukan kommer aldrig någon statistik att meddela, men antalet är säkerligen ett icke obetydligt tal. Det är nämligen så, att detta medel sänker febern genom att beröva kroppen kraften av dess egen reaktion mot sjukdomen och följden blir då ofta lunginflammation på grund av kroppens försvagning och nedsatta verksamhet.

SILICEA. I en tidning läste jag för många år sedan, att någon i Amerika hade funnit ett förträffligt medel mot varbildningar. Vad var det för bluffmakare? Detta medel är känt såsom det väsentligaste homeopatiska medlet mot varbildningar sen långt tillbaka på förra århundradet. Vid svårare varbildningar D 200 (en tesked ett par tre gånger första dygnet). Även vid blodgiftning jämte andra, som kan läsas i böcker.

V. V.

Att sätta gränser för det möjliga

Ovanstående rubrik föranledes av ett uttryck av professor Gadelius: "Vetenskapen måste bestämma gränserna för det möjliga". Hur skall vi tolka det ordet? Sätter all vetenskap samma gränser för det möjliga? Därpå måste vi svara ett bestämt nej. Då kan ju inte det anförda uttrycket vara allmängiltigt. Således ej heller i sig självt en allmängiltig vetenskaplig grundsats.

Men om nu en vetenskap sätter bestämda gränser och säger, att de gränser, som den vetenskapen satt, äro allmängiltiga samt på grund därav fordrar att bli allmänt erkänd, hur bör man då förhålla sig till denna vetenskap?

Då måste det provas, om dess grundsats är hållbar. Då t. ex. professor Hedenius och många med honom deklarerar, att om någon gör ett påstående, som strider mot naturlagarna, så kan man inte erkänna, att ett sådant påstående är sannt.

I sådant fall måste man prova, om det finns någonting, som motsäger påståendet, att ingenting kan strida mot naturlagarna.

Är varje naturlag motsägelslös? Nej, naturlag kan strida emot naturlag. Lagarna kunna och böra komplettera varandra. Men denna komplettering kan ske så att deras motsägelser bli till en samverkande kraft. T. ex. repulsion och attraktion.

Och hur är det med tyngdlagen, gäller den såsom en lag utan undantag? Den gäller inte alls på annat sätt än som en reglerande lag. Det finns krafter, som upphäva densamma. Kunde vi inte sätta in någon annan kraft gent emot denna, så skulle vi aldrig kunna förflytta oss.

För varje steg vi ta, så övervinna vi tyngdlagen, på samma gång som vi äro beroende av denna. Gå vi tillbaks hundra år i tiden och dessförinnan, så bestred människorna allmänt att jorden kunde vara rund. Om så vore, skulle vi ju jämte allt på jorden rulla runt och kastas ut i rymden. De förstodo ej tyngdlagen.

Om nu personer, professorer eller andra, påstå, att vad de kalla naturlagarna är allrådande, så må detta anföras såsom exempel på huru människan kan stänga in sig själv i förutfattade meningar och falska "gränser för möjligheter".

Det finns ovillkorligen krafter, som inte äro begränsade av vad vi kalla "naturlagarna". T. ex. den mänskliga viljan. Vi kan väl inte begränsa den till en naturlag! Men vår vilja behärskar naturlagarna på alla områden i hög grad, behärskar dem och tar dem i sin tjänst.

Slutsumman blir, om vi fortsätta vår undersökning vidare i detaljer och genom exempel, att möjligheterna äro inte alls begränsade till naturlagarna. Vår skola vi då sätta gränserna?

Vår slutsats blir: DET FINNS INGEN MÖJLIGHET FÖR OSS ATT BESTÄMMA GRÄNSERNA. Och så en annan slutsats: Den vetenskap, som

anser att vi kunna bestämma gränserna för naturlagarna och alla andra lagar i förhållande till dessa, den saknar vetenskapliga grundsatser. Utmynnar således i ingenting!

Det finns andliga lagar lika visst, som det finns naturlagar i den materiella naturen. Till de andliga lagarnas värld hör det mänskliga tänkandet, känslan, viljan.

Till detta område kan man också räkna djurens vad man kallar instinkt. Deras förmågor ligger alldeles utom det, som vi i allmänhet begränsa genom vår uppfattning av naturlagarna. Därför kan inte heller vetenskapen förklara företeelsen utan nöjer sig med en benämning — "instinkten".

Om vetenskapen inte satte gränserna så snävt så skulle den inte alldeles bli utan förklaring. Det finns vetenskap, som går utom dessa gränser. Denna finner, att vad vi hos djuren kalla instinkt, är deras "eteriska känning" av strålningen eller vibrationerna, som genomgå hela naturen. I själva verket ha vi även här typer av naturlagar, men inom ett annat område, likväl lika verkliga, som alla andra lagar.

Vi människor kunna ju också förnimma dem. Den forskare, som främst har sysslat med dessa lagar och deras tolkning, är friherre Reichenbach i Österrike. Det är mer än hundra år sedan han utgav sitt första uppseendeväckande verk, "Od eller Magnetiska Brev".

Han klargör där genom otaliga experiment samma lagar, som Hahneman upptäckte och tillämpade i homeopatin.

Det är samma företeelse, som kan uppfångas i slagrutan och pendeln.

Alla dessa företeelser, menar den tränga materialistiska vetenskapen, de kunna inte vara verkliga, emedan de gå utom de gränser, som denna satt för sig själv. Men den parapsykologiska forskningen håller på att våga sig utom gränserna. Hur långt den hittills vågat sig utom de vanligen föreskrivna gränserna, därom kan man läsa i min skrift "Den okända Människan. Ett psykologiskt drama i fyra akter".

(Litteraturförlaget. 3:—).

Människan har en särställning inom naturens värld. Hon är bestämd av tvänne lagområden. Hon är den enda som med sitt personliga medvetande kan uppfatta lagarna om orsak och verkan, vilka lagar tillhöra tvänne olika livsområden.

I det ena av dessa möter människan samvetslagarna, hennes höghet. Hon är således den enda, som känner personligt ansvar. Hon är den enda, som kan fatta medvetandet om ett fortsatt liv såsom en logisk fortsättning av detta jordiska liv.

V. V.

Redaktör och ansvarig utgivare

HARRY BLOM

Adr. Box 634 — Stockholm 1

Tel. 31 04 63, Postgiro 5 29 99

Pren.-pris 6: 50

KOST MOT KRÄFTA

av Johannes Kuhl med. o. fil. dr.

Den svenska läkare som rekommenderat utgivandet av denna bok på svenska har betecknat den som epokgörande. Den har redan här, liksom i utlandet, väckt ett oerhört intresse. Dr Kuhl som är både medicine och fil. doktor har i över 3 år ägnat cancerfrågan både teoretiskt och praktiskt studium.

Dr Kuhls förebyggande och botande metod mot kräfta är mycket enkel. Boken lämnar utförligt och för både lekman och lärd lätförståeligt besked, så att var och en som läser den bör kunna förstå och följa anvisningarna.

Är detta svaret på cancerfrågan?

Ett exempel ur boken.

En bankdirektör i Frankfurt hade en växande tumör i blåsan. Den behandlande läkaren/professorn föreslog avlägsnande av hela blåsan som radikal och oundviklig bot. Mannen provade dr Kuhls mjölk-syre-kost, blev fullt frisk på 5 mån. Gerhard Schröder, ledare för Waerlandsrörelsen i Hannover som refererar fallet tillägger: "Under melantiden har en rad andra fall, vilka jag samtidigt kunde observera, styrkt mig i min uppfattning, att Eder terapi verkligen är nyckeln till kräftproblemets lösning, såvitt man över huvud taget kan tala om en positiv lösning.

Kr. 12:—.

Har Ni slutat röka?

Inte än? Försök då med TOBALIN.

Det är en pastill utprovad i 4 år vid Röckkliniken i Stockholm under ledning av dr docent Börje Ejdrup, som är chef för kliniken. Det är en internationellt erkänd produkt. En engelsk undersökning har visat att en Tobalinpastill ger samma stimulerande effekt som en cigarrett.

Pr brk 5:35

ÖRTAGUBBENS

SLANKHETSDRAGÉER

Våra dragéer kan vara värda att prova. Många nöjda kunder har vi redan.

4:95

Örtagubbens husapotek

Hamamelis - Salva

Användes vid hemorrojder, kylskador alla slags rötsår och varsår, sönderspruckna händer etc. Den har många gånger visat sig verksam vid av ledgångsreumatism angripna lemmar. Vid skador och sår, med eller utan blånad eller svullnad, som uppkommit genom yttre våld, såsom fall, stötar, slag, skavning, skärsår, krossår och ligsår bör den provas.

Öppna sår tvättas först med Arnica-Tinktur.

Pr brk 2:60

Arnica - Tinktur

Denna ört har en säregen förmåga att läka sår, samt att fördela blodstockningar som uppkommit genom stötar och slag. Den har en helande inverkan vid ledvrickningar, man smörjer in med tinkturen utan att massera.

Arnikan är också ett mycket gott medel vid reumatisk värk och ryggskott. Se vidare om detta allsidiga medels användningsområde i "Örtagubbens 25 underbara läkeörter" (4:50).

Pr fl 2:60

Gröna matboken

Elsa Stuge, vida känd i vegetariska kretsar, har här sammanställt ett urval å över 400 recep. Boken rönt redan från början en enorm efterfrågan; 15 000 ex. såldes på kort tid.

3:85

VARFÖR BETALA MER FÖR

POLLEN

då ÖRTAGUBBENS utvalda svenska Pollen kan köpas för 6:95 pr brk om 150 tabl.

GER LIVSLUST och
ENERGI
ÖKAR MOTSTÅNDS-
KRAFTEN.

Vitaminförstärkt.
Med REGIPAN-pollenextrakt.

Vid köp av 5 brk. är priset kr. 31:— och 10 brk 55:—.

Dessutom portofritt.

ÖRTAGUBBEN

har avlockat läkeörter deras hemliga krafter. Han vill lära oss använda dem för vår hälsas bästa.

Kr. 4: 50

58 år i homeopatiens tjänst

En svensk fabrik som uppnått denna aktningvärda ålder måste det vara något särskilt med. Så är det också. Det är *Askersunds Tekniska Fabrik* som grundades 1907, som alltsedan dess åtnjutit allt större förtroende för sina pålitliga tillverkningar och som alltså jämt går framåt.

Fabriken är Sveriges äldsta. Den grundades av O. E. Rudebeck som genom omfattande studier bl. a. hos dr Hahn och professor Mausch i Göttingen förvärvade mycket goda insikter i den nya lä-

kemetoden och preparatens framställning. Med samma noggrannhet som grundläggaren arbetade har hans efterföljare sonen O. T. Rudebeck upehållit fabrikationen och gjort den till vad den är: en fabrik vars tillverkning *man kan lita på*.

Denna fabrik har jag fått förtroendet att representera. En förteckning å homeopatiska medel och prislista erhålles på begäran. Ni kan beställa böcker och andra varor på samma gång som Ni skriver efter homeopatisk medicin.

Ett allsidigt homeopatiskt husapotek kan nu förvärfvas för endast kr. 49:—.

Många har frågat efter ett homeopatiskt husapotek. ÖRTAGUBBEN har nu sammanställt ett sådant och det kan tillfredsställa rätt höga anspråk på allsidighet. Det innehåller 22 av erfaren homeopat utvalda medel och avsikten är, att ett medel skall finnas tillhands vid varje hastigt påkommande sjukdomstillbud, tills läkare hinner anlitas. En liten skrift som beskriver med-

lens verkan och vilka medel som kunna komma ifråga vid olika sjukdomstillbud medföljer gratis. Medlen äro utvalda ur *Askersunds Tekniska Fabriks* pålitliga tillverkningar. Då en del fl. innehåller 20 gr betyder detta ett erbjudande om mer än 15 % rabatt+portofritt. Passa detta tillfälle att anskaffa ett fullständigt homeopatiskt *Husapotek* — för endast kr. 49:—.

Regisan med pollen

Örtagubbens nyhet!

Denna innehåller 15 mg. 100 % rent pollen per tablett. Pollenkornen äro behandlade dels för att uppnå bästa hållbarhet, dels för att värdefulla beståndsdelar såsom fria aminosyror och vitaminer lätt skall kunna upptagas av kroppen. Dessutom inne-

håller förpackningarna alla de vanliga ingredienserna som gjort REGISAN välkänt i vårt land.

Pröva detta medel!

ÖRTAGUBBEN kan erbjuda detta för 6:95 pr burk om 150 tabl.

Vid köp av 5 brk. är priset kr 31:— och 10 brk. kr 55:— portofritt.

Skriv till

ÖRTAGUBBEN

Box 634

STOCKHOLM 1

Postgiro 5 83 44

TELEFON 08/31 04 63

Varor som ej upptagits här anskaffa vi gärna i den mån det går. Order å 50 kronor sändes fraktfritt i en del fall. Glöm inte att frakten vid små best. kan bli förhållandevis dyr; vid sändning av varor i glas måste vi skicka som "bräckligt" varvid portot blir 50 % högre. Denna skillnad uttages av kunden.

Genom att gynna oss har Ni hälsokostaffären å närmaste postanstalt.

Från ÖRTAGUBBEN

Namn

Box 634, Stockholm 1

Adress

rekvireras här förprickade artiklar att sändas mot postförskott.

Postadress